

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2020 r. – Chanel / EUIPO – Innovative Cosmetic Concepts (INCOCO)

(Sprawa T-196/20)

(2020/C 201/53)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chanel (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Passa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Innovative Cosmetic Concepts LLC (Clifton, New Jersey, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego INCOCO – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 189 828

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie R 194/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2020 r. – Shindler i in./Rada

(Sprawa T-198/20)

(2020/C 201/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Harry Shindler (Porto d'Ascoli, Włochy) i dziewięcioro innych skarżących (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, łącznie: Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej wraz załącznikami – w całości;

subsydiarnie;

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, łącznie: Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie w jakim akty te wprowadzają automatyczne i generalne, bez najmniejszej kontroli proporcjonalności, rozróżnienie między obywatelami Unii oraz obywatelami Zjednoczonego Królestwa, poczynając od dnia 1 lutego 2020 r. i w związku z tym stwierdzenie nieważności w szczególności motywu szóstego preambuły oraz art. 9, 10 i 127 umowy o wystąpieniu;

w konsekwencji;

- obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztami zastępstwa do kwoty 5 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą 13 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom). Skarżący uważają w tej kwestii w szczególności, że Brytyjczycy nie głosowali za wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Euratomu i że należało dopełnić formalności dotyczących wystąpienia z tej organizacji.
2. Zarzut drugi, dotyczący uchybienia proceduralnego w odniesieniu do charakteru końcowej umowy. Skarżący podnoszą w tej kwestii, że decyzja o zawarciu umowy o wystąpieniu jest niezgodna z prawem, ponieważ przyznaje Unii „wyjątkową kompetencję horyzontalną” do negocjowania umowy o wystąpieniu i w ten sposób narusza podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi poprzez wykluczenie możliwości umowy mieszanej i wyłączenie wszelkiej ratyfikacji umowy końcowej przez państwa członkowskie.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 127 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) w ten sposób, że przewidziana w tym artykule procedura wycofania się z porozumienia nie została dochowana, co oznacza zdaniem skarżących, że zaskarżona decyzja jest dotknięta uchybieniem proceduralnym powodującym jej nieważność.
4. Zarzut czwarty, dotyczący braku kontroli proporcjonalności zniesienia obywatelstwa europejskiego dla niektórych kategorii Brytyjczyków. Skarżący uważają, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z tego powodu, że nie uwzględniła ona niemożności głosowania w referendum w dniu 23 czerwca 2016 r. w sprawie przynależności Zjednoczonego Królestwa do Unii Europejskiej wielu kategorii brytyjskich obywateli: tych, którzy skorzystali ze swobody przemieszczania się w Unii i byli nieobecni na terytorium brytyjskim dłużej niż 15 lat, obywatele krajów i terytoriów zamorskich, Wysp Normandzkich oraz obywatele brytyjskich pozbawionych wolności.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasad demokracji, równego traktowania, swobody przemieszczania się, swobody wypowiedzi i dobrej administracji. Skarżący w szczególności podnoszą, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z porządkiem prawnym Unii, w którym zapisana jest zasada równego traktowania wszystkich obywateli, oraz z porządkiem prawnym konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 52 TUE, 198, 199, 203 i 335 TFUE w odniesieniu do brytyjskich krajów i terytoriów zamorskich. Zdaniem skarżących zaskarżona decyzja, ponieważ nie wskazuje właściwej podstawy prawnej dla brytyjskich krajów i terytoriów zamorskich, to jest art. 203 TFUE, jest niezgodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność.

7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia decyzją z dnia 30 stycznia 2020 r. statusu Gibraltaru, ponieważ art. 3 umowy o wystąpieniu narusza prawo międzynarodowe, a w szczególności zasadę prawa narodów do samostanowienia.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 4 TFUE w ten sposób, że zaskarżona decyzja nie przestrzegała zasady podziału kompetencji między Unią a państwami członkowskimi, co – mając na względzie status zastrzeżony dla Gibraltaru – powinno prowadzić do stwierdzenia jej nieważności.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tej kwestii skarżący podnoszą w szczególności, że zaskarżona decyzja aprobeuje utratę ich prawa stałego pobytu uzyskanego po upływie pięciu lat nieprzerwanego zamieszkania w jednym z państw członkowskich, mimo że konkretne konsekwencje tej utraty nie zostały przewidziane, a przede wszystkim – bez przeprowadzenia żadnej kontroli proporcjonalności.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego, gwarantowanego w konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza ich prawa do życia rodzinnego i prywatnego, ponieważ odbiera im obywatelstwo europejskie, a tym samym prawo do swobodnego zamieszkiwania na terytorium państwa członkowskiego, którego nie są obywatelami, lecz na którego terytorium zbudowali życie rodzinne.
11. Zarzut jedenasty, dotyczący naruszenia czynnego i biernego prawa wyborczego obywateli brytyjskich w wyborach lokalnych i europejskich. Zdaniem skarżących art. 127 umowy o wystąpieniu narusza art. 18 TFUE oraz art. 18 i 21 Karty praw podstawowych unii Europejskiej. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zatwierdza ona umowę, która stwarza nierówne traktowanie obywateli brytyjskich.
12. Zarzut dwunasty, dotyczący wprowadzonego w umowie o wystąpieniu automatycznego i generalnego rozróżnienia między obywatelami Unii a obywatelami Zjednoczonego Królestwa, bez kontroli proporcjonalności w odniesieniu do życia prywatnego i rodzinnego Brytyjczyków, od dnia 1 lutego 2020 r. Na poparcie tego zarzutu skarżący podnoszą, że zniesienie obywatelstwa europejskiego nie może być automatyczne i ogólne, że należało wprowadzić obowiązek oceny skutków *in concreto* oraz że, w braku takiej oceny, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.
13. Zarzut trzynasty, dotyczący związku między art. 18, 20 i 22 TFUE a art. 12 umowy o wystąpieniu. Skarżący uważają, że dyskryminacja wprowadzona w art. 127 umowy o wystąpieniu narusza ustanowiony w art. 18 TFUE zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową.

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. – Aldi Stores / EUIPO – Dualit (Kształt opiekacza)

(Sprawa T-199/20)

(2020/C 201/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aldi Stores Ltd (Atherstone, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Barker, Solicitor i C. Blythe, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dualit Ltd (Crawley, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt opiekacza) – unijny znak towarowy nr 48 728